

ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮಾಟವಾಗಿರುವ ಮೈಕಟ್ಟಿನ, ಸಾಡುಗಟ್ಟಿನ ಹೆಂಗಸು ಸರೋಜ. ತನ್ನಳವಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಮೊದಲು ಬರುವುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಾಬಹುದು.

ಅವಳು ಹೇಗಾದರಲಿ, ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ತನಗೇನು? ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ತಬ್ಬಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏಕಮಾತ್ರ ಆಸರೆಯಾಗಿರುವ ಅಪ್ಪ, ಕೊನೆಗೆ ಅಮ್ಮನ ತೌರುಮನೆಯವರೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಅನಾಥರಂತಿರುವವರ ಆಧಾರ, ಅವರಲ್ಲದೆ ತಮಗೆ ಮತ್ತಾರಿದ್ದಾರೆ? ನೆನೆಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಗಂಟಲು ಉಬ್ಬುಬ್ಬಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು ಭಾಮನಿಗೆ. ತನ್ನ ಊಹೆ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಇನ್ನಾವತ್ತೂ ಮೊದಲಿನ ಬಾಂಧವ್ಯ, ಬೆಸುಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಜೀವ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಭಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥದೊಂದು ದಿಗಿಲನ್ನು ತಮ್ಮನೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಅವನು ಬೆಳೆದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಥರದ ಉಡಾಫೆ ಬೇರೆ ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ವಿಷಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದದ್ದು. ಆಡಲಾಗದ, ಅನುಭವಿಸಲಾಗದ ಮೂಕಸಂಕಟವನ್ನು ಒಡಲೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೊಂದು ಬೆದಳು ಹುಡುಗಿ. ತನ್ನ ಅನುಮಾನ ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಛಲವೂ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅವಲೋಕಿಸುವ ಪತ್ತೇದಾರಿಕೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಕಾಯಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ ಭಾಮನಿಗೆ.

ಅವಳ ಕಾಲೇಜಿನ ಎಡ್ಜಿಕ್ ಡೇಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಣ್ಣದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಹುಡುಗಿಯರು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಭಾಮನಿಗೆ ಸೀರೆ ಉಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ? ಹೇಳಿಕೊಡುವವರು ಯಾರು? ಅವಳು ಚೂಡಿದಾರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡವಳು. ಇದಕ್ಕೊಂದು ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಿದಳು ಗೆಳತಿ. ಭಾಮ ಸೀರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗೆಳತಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೀರೆ ಉಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡರು. ಒಪ್ಪುವ ರವಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವ ಕೆಲಸ ಗೆಳತಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಕನಕಾಂಬರ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ. ತನ್ನಮ್ಮ ಅವಳ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಆ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದ್ದು ಭಾಮನಿಗೆ ನಿನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ನೆನಪಿನಲ್ಲುಳಿದಿದೆ. ಕಪ್ಪು ಬಾರ್ಡರಿನ, ಕನಕಾಂಬರ ಬಣ್ಣದ ಮೈಸೂರು ಸಿಲ್ಕ್ ಸೀರೆ ಸುನಂದನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು ಅಂದರೆ 'ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆಸ್ಟುಳ್ಳೇ..' ಎಂದು ಆಹ್ವಾನಿತರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರು ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದರು. ಕಾರಣ ಏನೇ ಇರಲಿ, ಸಂದರ್ಭ ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ, ಋಷಿ ಅನುಭವಿಸಬಹುದಾದ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ತನ್ನಮ್ಮ.

ಅಪ್ಪನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನ ಸೀರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಕಾಪಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ರೇಷ್ಮೆ

ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಹಾಕಿ ಗಾಳಿಯಾಡದಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಲಡ್ಡಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು, ಅದ್ಯಾವುದೋ ತಿಂಗಳ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸೀರೆಗಳಿಗೆ ಬಿಸಿಲು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು, ಬೀರುವಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ದುಬಾರಿ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಅಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಮಡಿಸಿಡುವ ಮುನ್ನ ತಾನೂ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಮ್ಮನಿಂದ ಉಡಿಸಿಕೊಂಡು, ನಿಲುವುಗನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ಚಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಭಾಮನಿಗೆ ನೆನಪಿದೆ. ಅಮ್ಮನ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟಿರುವ ಬೀರುವಿಗೆ ಸದಾ ಬೀಗ. ಅಪ್ಪ ಮನೆ ಖರ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಅದರ ಅರೆಯಲ್ಲೇ ಇಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಏರ್ಪಾಟು. ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವುದೂ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲ. ಸರೋಜನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದಂತೆ ಹೊರಗಿನವರು ಯಾರೂ ಆ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂದರೆ ತಮ್ಮನ ಗೆಳೆಯರು. ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ತಮ್ಮನ ಕೋಣೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ದಾಂಧಲೆ ಎಬ್ಬಿಸುವವರು. ಭಾಮ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡವಳಲ್ಲ. ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ನಿರ್ಧಾರವಾದ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟ ಆದ ಮೇಲೆ ಭಾಮ ಉಳಿದ ಚೂರುಪಾರು ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಅಪ್ಪನ ಕೋಣೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ಮಲಗುವ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿದಾನಂದ. ಮಗಳು ಕೋಣೆ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದು ನೋಡಿ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ 'ಏನು?' ಎನ್ನುವಂತೆ ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿದ.

'ಬೀರು ಬೀಗ ತೆಕ್ಕೊಡ್ಡಿಯಾ ಅಪ್ಪ?'

'ಯಾಕೆ?'

'ನಂಗೊಂದು ಸೀರೆ ಬೇಕು, ಎಡ್ಜಿಕ್ ಡೇ ದಿನ ಉಡೋಣೆ...'

'ಹೊಸದು ತೆಗೆಸಿಕೊಡ್ಡಿ ಕಣೇ. ಹಳೇ ಸೀರೆ ಯಾಕೆ ಉಡ್ಡಿ?'

'ಒಂದಿನ ಉಡೋಣೆ ಹೊಸದು ಯಾಕಪ್ಪಾ? ಅಮ್ಮನ ಸೀರೆ ರಾಶಿಗಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ನಂಗ ಬೇಕಾದ ಕಲರೂ ಸಿಗುತ್ತೆ.'

'ಅಂಗಡೀಲಿ ನಿಂಗ ಬೇಕಾದ ಕಲರ್ ಸೀರೆ ಸಿಗಲ್ತಾ? ನನ್ನ ಮಗಳು ಯಾಕೆ ಹಳೇ ಸೀರೆ ಉಡ್ಡೇಕು?'

'ಅಮ್ಮ ಉಟ್ಟ ಸೀರೆ ಹಳೇದು ಅನ್ನುತ್ತಾ? ಎಷ್ಟೊಳ್ಳೆಯ ಟೆನ್ಸಾ ಇತ್ತು ಅಮ್ಮಂಗ. ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ ಕೂಡಿಟ್ಟೊಡ್ಡಿದ್ದು...'

'ಆರೇಳು ವರ್ಷ ಆಗ್ತೋಯ್ಯಲ್ಲೇ. ಇಟ್ಟಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಏನಾಗಿದ್ದೋ? ಹೊಸದು ತಗೊಂಡಾಯ್ತು ಸುಮಿರು...'

'ಪ್ಲೀಸ್ ಅಪ್ಪಾ, ಬೀಗ ತೆಕ್ಕೊಡು ಅಂದ್ಲಲ್ಲ. ಒಂದ್ಲ ಕಣ್ಣಾರ ನೋಡೋಕೇನಂತೆ?'

ಮಗಳು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಿದ್ದು ನೋಡಿ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬೀಗ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟ ಚಿದಾನಂದ. ಅವನು ಬೀಗದ ಕೈ ಇಡುವ ಜಾಗ ಮಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದೇನಲ್ಲ. ಸೀರೆ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು, ಇಷ್ಟಿ ಗಿಷ್ಟಿ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಮಾಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಅಣಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಿದ ಆ

ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಚಿದಾನಂದನನ್ನು ಕೇಳಿದಳೇ ವಿನಾ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಭಾಮನಿಗೆ ಬೀರು ತೆಗೆಯಲು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವ ಅಂದರೆ ಚಿದಾನಂದನಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿದ್ದ ಅದನ್ನು ಭಾಮ ತೆಗೆದು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಸಕ್ತಿ, ಪುರುಸೊತ್ತು ಅವಳಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮೊದಲ ನೋಟದಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣಂದಾಜಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು, ಅಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸೀರೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿದೆ. ಮೇಲ್ನುದಿಯವರೆಗೆ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟವಳು ಅವಳೇ ತಾನೇ? ಭಾಮ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಂಚದ ಮೇಲಿಟ್ಟಳು. ಅವಳ ಮನದಲ್ಲೆ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಷ್ಟೋ ಸೀರೆಗಳು ನಾಪತ್ತೆ. ಅವಳು ಉಡಲು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಆ ದುಬಾರಿ ಸೀರೆಯೂ. ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿತು ಭಾಮನ ಮುಖ. ಕತ್ತೆತ್ತಿ ಅಪ್ಪನ ಮುಖ ನೋಡಿದರೆ ಚಿದಾನಂದ ದೃಷ್ಟಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

'ಎಷ್ಟೊಂದು ಸೀರೆ ಇತ್ತಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲಾ ಏನಾಯ್ತು?'

'ಏನಾಗುತ್ತೆ? ಇಟ್ಟಿದ್ದು ಇಟ್ಟಲ್ಲೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ? ನೀನೇನು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದೀಯೇನೇ?'

'ಲೆಕ್ಕ ಯಾಕೆ ಅಪ್ಪಾ? ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತ ಯಾವ್ಯಾವ ಸೀರೆ ಇತ್ತು ಅಂತ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ?'

'ಅಕ್ಕಂದಿರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವಳ ಬುದ್ಧಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ ನಿಂಗ?'

'ಅಮ್ಮ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಹಿರಿಯಮ್ಮನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ಮನೆಗೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಮನೆಗೆ..'

'ಯಾಕೆ ಬರ್ತಾರ ಹೇಳು? ಬಂದು ಹೋಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕರೆದು ಕಳಿಸ್ತೇಕಾಗುತ್ತೇನೋ ಅಂತ ಹೆದ್ರಿಕೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟೇ'

'ಅದಲ್ಲ ಅಪ್ಪ, ಸೀರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಿದೀನಿ...'

'ಹಾಗಾದ್ರೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ? ಏನೇನೋ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳ್ತೇಡ. ನೀನೊಳ್ಳೇ ಪತ್ತೇದಾರಿಕೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ಡಿ. ಇಂಥದ್ದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹತ್ತ ಕೇಳಿದ್ದೆ ನಾನೇನು ಉತ್ತರ ಕೊಡ್ತೆ?' ಈ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಮಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವಷ್ಟು ವಿವರ್ಣವಾಗಿತ್ತು ಚಿದಾನಂದನ ಮುಖ.

'ಅವಳೇನಾದ್ರೂ ಕೈಯಾಡಿಸ್ತಾಳಾ ಅಂತ?' ಇದು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಭಾಮನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಆ ಕ್ಷಣ, ತನ್ನ ಊಹೆ ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದೇನೋ ಎಂದು ಅನಿಸಿದ ವಿಷಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳೇಕೋ ಕಠಿಣವಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಇನ್ನಾರನ್ನೋ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದಾದ ಅಪ್ಪನ ಮೇಲೆ ವ್ಯಗ್ರಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಭಾಮ.

'ಅವಳು ಅಂದ್ರೆ?'

'ಮತ್ತಾರು, ಆ ಸರೋಜಮ್ಮ.'

'ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೇಡ. ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಲಿರೋ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಅವಳು ಹ್ಯಾಗೆ ಕಳವು ಮಾಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ?'

'ಯಾರಿಗೊತ್ತು? ಯಾವ್ಯಾವಾಗ ಬರ್ತಾಳೋ'